

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Desiderius. Dialogvs Vere Pius, & Comprimis Iucundus, De
Expedita Ad Dei Amorem Via**

Comalada, Miguel

Elvaci, 1685

Cap. VI. De eodem Amoris Dei officio, & de oratione in eodem gradu.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-60062](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-60062)

*De eodem Amoris DEI Officio, &
de Oratione in eodem gradu.*

CAPUT VI.

IN antè dicto Amoris officio, quod est, Facere id, quod Dominus meus jubet, & officium meum exigit, quædam circumstantia sive conditio adsit, oportet, ea videlicet, ut, si quando ex officio ab illo mihi demandato, & in eo gradu, quo ipse me constituit, ut scilicet ejus cubicularius sum, ad ipsum veniam, vel illi ministraturus, vel aliquid ab eo petiturus, aut cum illo collocuturus, quantâ maximâ possum cordis humilitate & puritate illi me præsentem exhibere conitar. Nam quò majori cordis munditiâ præditus sum, eò purius & clariùs eum contueor & cognosco. Fratrem quoque meum, Timorem DEI, obsecrare soleo, ut unâ cum Amica mea, nempe Reverentiâ mecum pergat. DESID. Ecquid facis, ut Reve-

ren-

rentia tecum eat? AMOR DEI. Perpendo mecum, quis ego sim, & quis sit Dominus meus. Ejus sacrosanctam cogito Majestatem, eumque jure meritoque timeri oportere, utpotè omni timore, reverentiâ, laude dignissimum. Ad hæc pensitare consuevi, beatos omnes spiritus coram ipso cadere in facies suas, eumque adorare & benedicere, atque tantam tamque præcellentem Bonitatem ac Majestatem ultra omnem modum intra sese admirando, & collaudando, extra se rapi, & in DEUM ipsum quodammodo transformari. Prætereà attendere soleo, ut illi pectus & cor meum, cogitationes, voluntas ac propositum meum planè perspecta sint, & ut secreta ac occulta mea meliùs, quàm ego ipse, nôrit. Itemque, ut pro suæ divinæ arbitrio ac beneplacito voluntatis cuncta agere, efficere, infringere, mutare ac obolere possit, vitaque & mors, esse & non esse, totiusque mundi æterna salus si-

ve

ve servatio vel damnatio in illius ma-
 nibus sita sit. Atque etiam necum
 attendo, ut ipse totus & omnino bo-
 nus, & præcipua, suprema ac purissi-
 ma bonitas sit: quod sanè dum ritè
 perpendo, nonnunquam corde con-
 tremisco, exhorreo ac propè deficio:
 maximè ubi simul aspicio, me tam
 improbum, impurum, vilem, abo-
 minabilem, & plùs quàm mortuum
 canem, putentemque peccatorem id
 mihi sumere officij, ut tantæ Maje-
 statis Domino familiariter colloqui
 aulam, quodque usque adeò excelsa &
 illustrissima Majestas tam propè ad se
 accedere, secumque miscere sermo-
 nem, & cibum capere me patiatur,
 perinde ac si magna illi amicitia con-
 junctus sim. Sæpiùs quidem id illi
 hoc vel simili modo propono: quor-
 sum, mi Domine, tibi opus est, ut
 improbi ac putidi peccatores coram
 te assistant? Decèrne, mi Domine,
 ut tam indigni & perversi homuncio-
 nes tibi famulentur? Atque ubinam
 ho-

honor est & reverentia, quæ Regiæ
 Majestati tuæ conveniunt atque de-
 bentur? *DESID.* Ecquod, oro, ad-
 hæc ab illo responsum accipis? *AMOR*
DEI. Non satis compertum habeo,
 præterquam quòd præ gaudio me-
 plorare facit, dicitque mihi: Ne istud
 magnoperè cures, nec te res ista per-
 turbet, cùm hoc tibi officij ipse non
 comparaveris, neque ambieris, aut
 tete ingesseris, sed à me eò vocatus &
 adscitus sis. Cur autem ad id te voca-
 rim & assumpserim, mihi planè con-
 stat. Tu verò in eam fac curam in-
 cumbas, ut tuo probè fungaris mu-
 nere, & quæ id à te exigit, pro viri-
 bus studiosissimè exequaris, ac dein-
 de nihil admodùm hac ex parte soli-
 citus sis. *DESID.* Quid, quæso, dicis
 illi, ubi ad eum veneris colloquendi
 gratiâ, junctis tibi comitibus Humi-
 litate, Timore & Reverentiâ? *AMOR*
DEI. Primò quidem eas absolvo
 Preces sive Officium divinum, ad
 quod persolvendum hoc vitæ insti-
 tu-

tutum, meaque vota & professio me obligant, idque non ex tristitia aut necessitate, neque nolens ac invitus, sed quanta maxima possum attentione, diligentia, devotione, hilaritate, reverentia ac bona voluntate. Et quamvis ad eiusmodi preces adstrictus sim, sed necessitatem into voluntatem, libenterque eas persolvo. Deinde ut quippiam ab eo petam, atque ad id praestandum mihi eum permoveam, totis enitor viribus ipsum laudare, multisque modis illum predicare & laudibus vehere non desino, certus id illi gratum & acceptum esse. Dum autem eum laude afficio, mira illi ac stupenda, quae egit opera, illi commemoro, in illis ipsis exultans, meque oblectans, itidemque me gerens in illius praedicanda potentia, sapientia ac bonitate. Adhaec ingentem gratiam & beneficia, quibus suos affecit milites & servos, illi recito, ob eadem laudans illum ac benedicens. Neque immensam

sam illius prætereo misericordiam,
 quam semper in suos declaravit ho-
 stes, atque etiamnum declarat, plu-
 rimumque stupeo illius generosita-
 tem ac nobilitatem, quod non modò
 meritas de iis non sumat pœnas, sed
 & sua eis impertiatur dona, multisq;
 modis gratificetur. Præterea laudes
 gratesque illi ago pro omnibus illis
 bonis, quibus in seipso præditus est,
 virtutesque ac decora ejus ipsi enu-
 mero, pulchritudinem, sapientiam,
 bonitatem, &c. ob eadem laudibus
 eum prosequens, gaudensque & ex-
 ultans, tale tamque ingens bonum
 eum esse. Et id quidem sapius ago,
 voluntatem illius hac in parte satis
 habens exploratam, neq; ambigens,
 quin illi gratum sit, velitque homi-
 nem secum, id est, cum ipso DEO
 versari, & de rebus suavissimis, ju-
 cundis ac secretis miscere sermonem,
 quas nimirum eos latere certum est,
 qui earum incuriosi sunt, neque in-
 ejus secretum volunt ingredi cubicu-
 lum:

lum: tametsi alioqui in ejus demon-
 strantur ædibus, eique famulantur.
 DESID. Quamobrem cunctis hinc
 encomiis eum prosequeris? AMOR
 DEI. Eò videlicet, quòd, quantò
 eum magis effero ac extollo, tantò
 magis mihi displiceo, meque despi-
 cio, deprimò ac vilipendo. Quod
 quàm illi gratum sit, dici aut credi
 non potest. Adeoque hæc illius vo-
 luntas est, ut ipsius bonitatem, excel-
 lentiam ac nobilitatem, nostramque
 è diverso malitiam, exiguitatem ac
 miseriam perpetim ob oculos gera-
 mus. Et licet quantà maximâ possim,
 laude ac honore eum prosequar, cer-
 tus sum, me neutiquam falli vel men-
 tiri: siquidem longè ipse & nobili-
 or, & excellentior, atque potentior
 est, quàm vel ego ipse, vel simul crea-
 turæ omnes tum Angelicæ, tum
 humanæ, assequi vel cogitatione
 complecti queant.

